

vanskeligheder med at komme igennem med sine synspunkter og følte sig meget svækket i forhandlingerne. Men det er så blevet det, der skal trækkes af stalden nu, ligesom et af argumenterne på at afskaffe forbeholdene jo også er, at forbeholdene er blevet mere besværlige på grund af Lissabontraktaten.

Så kan man spørge sig selv, om det, når nu befolkningen har ønsket forbeholdene, så ikke ville være rimeligt at lade befolkningen tage stilling til, om man vil have Lissabontraktaten, hvis det virkelig er rigtigt, at den gør forbeholdene mere besværlige. Nej, sådan er logikken ikke. Nej, så må befolkningen pænt trække forbeholdene tilbage. Så jeg synes jo, at der et eller andet sted bag alt det her også gemmer sig den sådan lidt besynderlige beslutningsproces, vi tit har, når vi snakker EU her i Folketinget, og som også kom frem, da vi diskuterede Lissabontraktaten.

Der er ingen grund til at lægge skjul på, at Enhedslisten igennem de år, der er gået, siden vi fik forbeholdene, for så vidt er blevet bekræftet i to ting.

Det er for det første, at forbeholdene ikke var i stand til at sikre en anden udvikling i EU – det var jo heller ikke formålet, men det var faktisk en af grundene til, at vi var så kritiske over for dem dengang, nemlig at man ligesom sagde: Lad nu EU udvikle sig, som EU vil, og så har vi nogle forbehold, som vi håber kan frede os. Og det syntes vi altså var en meget national tilgang til den diskussion.

For det andet har det selvfølgelig også vist sig, at forbeholdene ikke rettede sig ind mod det, der er kerneproblemerne i EU. Her er Enhedslisten grundlæggende uenig med Dansk Folkeparti, der synes at mene, at forbeholdene har ramt lige i plet, lige i centrum. Der er åbenbart meget ros fra Dansk Folkepartis side til de partier, der i sin tid lavede forbeholdene. Den ros deler vi ikke. Det er vores klare opfattelse, at det, der er hovedproblemet i EU, nemlig de fri og uregulerede markedskræfters dominans, har man med forbeholdene overhovedet ikke forholdt sig til. Og derfor har tingene fået lov til at udvikle sig præcis så u hensigtsmæssigt, som vi havde forventet.

Dengang, ingen gad lytte til det, sagde vi, at konsekvenserne af fuldstændig at slippe kapitalbevægelserne og den finansielle spekulation fri ikke ville føre til, at pengene ville bevæge sig derhen, hvor der var mest brug for dem for at skabe produktion og udvikling; nej, det ville føre til, at pengene søgte derhen, hvor der var

størst mulighed for at opnå den maksimale profit. Det er også det, der er sket. Det har været en medvirkende årsag til den finansielle krise, vi har oplevet.

Man kan altså sige, at hele EU-konstruktionen på afgørende vis har spillet en rolle dér. Vi har kunnet se, hvordan vi har måttet acceptere dårligere forbruger- og miljøbeskyttelse og dyrevelfærd, end der er flertal for i det danske Folketing. Vi kunne se, hvordan de danske lønmodtagere oplever at blive udsat for social dumping. Det er alt sammen konsekvenser af, at det indre marked har været dominerende.

Men det er da rigtigt, at det at opgive forbeholdene yderligere vil svække vores muligheder for at føre en selvstændig politik i Danmark, yderligere vil svække vores muligheder for at forhindre den ødelæggende effekt, som det, at det indre marked er så dominerende i EU, har på vores samfund. Så derfor støtter Enhedslisten, at vi skal forsvare forbeholdene, og vil derfor også kæmpe for at bevare forbeholdene ved de kommende folkeafstemninger, som jeg kan forstå kommer, når man regner med at være sikker på at vinde. Det er derfor, vi ikke får afstemningen om euroforbeholdet, før fru Anne Grete Holmsgaard har overbevist hr. Villy Søvndal, hvorimod vi nok får de andre afstemninger tidligere. Og så er det vel derfor, vi får dem sådan lidt forskudt for hinanden. Det spændende bliver jo også, hvornår man finder ud af, hvad det er i retsforbeholdet, man vil have fjernet, for der er jo ikke helt enighed.

Enhedslisten vil til den her debat fremsætte vores eget forslag til vedtagelse, og det lyder sådan her:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at de danske EU-forbehold ikke har kunnet forhindre, at de fri og uregulerede markedskræfters dominans i EU har

- medvirket til at skabe en omfattende økonomisk krise,
  - medført, at danske lønmodtagere oplever at blive udsat for social dumping, og
  - medført, at Danmark har måttet acceptere dårligere forbruger- og miljøbeskyttelse samt dyrevelfærd, end der har været flertal for i det danske Folketing,
- konstaterer Folketinget,